

Стефани Ташински

Пуканките

Ти си от груга звезда!

Стефани Ташински
Пуканките

Ти си от група звезда!

Ein Stern für Lou

© 2012 Arena Verlag GmbH, Würzburg

Text © Stefanie Taschinski

Einband und Vignetten: Silke Schmidt

Alle Rechte vorbehalten.

Ти си от група звезда!

Превод Александра Станимирова Попова

© Издателство „Флюм“, 2015

ISBN 978-619-199-001-6

Издателство „Флюм“

На Франк с любов

Бих искала да изкажа огромна благодарност на хората, които ми помогнаха да напиша „Пуканките“ – на моята издателка Катрин Велер, която не се умори да обмисля думите по време на стотното обсъждане на заглавието и която има страхотно усещане за героите. На моята дъщеря Елизабет, която със своите въпроси и ентузиазъм стоеше до мен при всички редакции.

На дъщеря ми Катарина, чиято веселост ми помогна да премина през някои препятствия. На експертите – момичетата Кейт, Инза, Муна, Хана и Финя. На приятелката ми Фрауке за пикантните френски изрази. На Ян, който с музикалните си съвети винаги ми помагаше. И, разбира се, на Франк, без който не бих могла да напиша и един ред. Благодаря на всички!

Щефани Ташински е родена през 1969 година. Следва история, социология и режисура. Живее в Хамбург заедно със съпруга си и двете си дъщери. Първите ѝ детски книги, „Приключенията на „малката дама“ са приети с възторг от читателите и пресата.

„Пуканките. Ти си от друга звезда!“ е първата книга от момичешка поредица от Стефани Ташински.

Пролог

Хидропланът, който трябваше да ги отведе във Ванкувър, танцуваше върху вълните на залива.

– Закончихте ли коланите? – попита пилотът и посегна към ключа.

Лу, която седеше най-отпред на седалката до него, затегна колана и се обърна към Атнон.

– Готов ли си?

– Готов съм! – отвърна по-малкият ѝ брат.

– А ние готови ли сме? – господин Блум презърна жена си.

– Да – заподсмърча госпожа Блум и се втренчи със зачервени очи в носната си кърпичка.

Сърцето на Лу също се бе свило.

В този момент пилотът запали двигателя. Машината се разтресе, плъзна се по водата и перките ѝ вихрено се завъртяха. Металният под завибрира под краката на Лу. Краката ѝ май също затрепериха или само така ѝ се стори?

– Довиждане, Алърт Бей... – прошепна тя на зеления остров, където бе живяла през последните пет години. Заг скалите и покритите с мъх

смърчове, проблесна светлият дървен покрив на къщата им. – Довиждане!

Семейство Блум прекара на канадския остров пет прекрасни години, през които Лу ходеше на училище на съседния остров с каяк, а майка ѝ беше лекарка в малката болница. Сега обаче госпожа Блум щеше да става старши лекар в Германия, а и за Антон беше по-добре да започне училище там.

Пилотът насочи хидроплана към открито море и увеличи скоростта. Лу се държеше здраво за седалката. Носът на хидроплана се надигна, вълните го плиснаха още няколко пъти и той се отлепи от водата. Машината бавно набра височина.

След по-малко от два дни щяха да са в Хамбург – при баба ѝ, чичо ѝ и леля ѝ, при близнаците и най-вече при Моме!

Лу се радваше, че ще види братовчедка си. Дали се е променила много? Каква ли музика слуша? Още ли иска да ѝ казват Моме?

Лу беше виждала Моме само веднъж – на шейсетия рожден ден на баба им, но от вдруги ден щяха да живеят къща до къща! Тогава Моме щеше да ѝ покаже всичко – новия град, новото училище и можеха всяка вечер да си правят пижамено парти и да си говорят до полунощ! Най-накрая щеше да има приятелка, която да живее близо до нея, а не през два острова.

Моме Якоби застана на ръце и чорапите с черепи се показаха изпод черните ѝ дънки. Чудеше се какво да прави през последния ден от ваканцията. Последният ден преди...

О, не! Стига!

Не бива да мисли за това!

Моме побутна с пръстите на краката си секцията с книги и се съсредоточи върху игличките, които започнаха да я боцкат. Винаги ставаше така, щом застанеше на ръце с главата надолу. Първо усещаше леко гъделичкане зад коленете, което постепенно се плъзваше до върха на пръстите. Също като мехурчетата в бутилка „Кока-кола“, когато я обърнеш с капачката надолу.

С най-голямо удоволствие би се качила при баба си, на тавана на вила Якоби. Но преди час тя излезе на пазар и нямаше да се върне до един, един и половина.

Би се обадила и на Бриле и Дейвид, за да се срещнат в скейтпарка, но майка ѝ не ѝ разрешаваше, защото Блууууу...

Стоп! Не искаше да си спомня това име! Моме размърда пръсти и нова вълна изгички тръгна по краката ѝ, докато и последната буква от това име не се изпари. Вече усещаше боцкане чак в лактите си и започна малко по малко да ѝ причернява пред очите. Отблъсна се от секцията и се изправи.

Дали пък да не отиде при Мая? Това дори и майка ѝ не може да ѝ забрани. Мая беше морско свинче. Баба ѝ го подари за единадесетия рожден ден. Животинчето имаше пухкава бяла козина с две кафяви петна на гърба, които приличаха на крилца. Моме реши да вземе книга и да се разположи зад клетката на морските свинчета с Мая в скута си. Там никой нямаше да я притеснява.

Ткъмо взе джобното издание на „Робинзон Крузо“ от нощното шкафче, когато на вратата се звънна. Не минаха и три секунди, и гласът на майка ѝ прокънтя по стълбите.

– Карлота? Карлота! Учителят ти е тук!

Учител в неделя? Стига! Да не би да е пропуснала нещо? Моме набута книгата в задния си джоб и изхвърча от стаята. По стълбите се чуха стъпки.

Момичето бързо натисна гръжката на стаята за гости.

– Карлота! Няма как да се е изпарила – каза майка ѝ на някого.

– Аааа, не, ааа – този свръхинтелигентен коментар принадлежеше на генийчето – мега умни-

ят частен учител на Моме. Неспособността му да обяснява задачите още отсега подсказваше бъдещата му успешна кариера като учител по математика.

Моме веднага беше разбрала, че от този Айнщайн няма да научи нищо. Чудеше се още колко тройки трябва да получи, за да се отърве от него. Но със сигурност нямаше да прекара последните часове от ваканцията с него!

Бързичко затвори вратата след себе си и изчезна зад завесите на прозорците, както често беше правила и преди.

– Карлота-Софи Якоби! – извика майка ѝ – Веднага ела тук!

Моме се настани на перваза на прозореца и прибра черната си коса зад ушите. Защо майка ѝ непрекъснато трябва да създава напрежение? Със сигурност няма да отиде. Никого!

Майка ѝ започна да отваря една по една вратите в коридора.

Преди седмица Моме се беше опряла на една от вратите с горяща свещ в ръка – естествено погрешка, и пламъкът бе оставил малко кафяво петно върху безупречния лак. Майка ѝ направи голям проблем от това. Но на Моме петното ѝ харесваше. Когато присвиеше очи, ѝ се струваше, че на вратата е кацнала малка тъмна перура.

Точно срещу стаята на Моме беше вратата, която водеше към таванското помещение на

вилата, където живееше баба ѝ – Марлене Якоби. Преди тя е била учителка по френски и ако нещо я ядосаше, все още ругаеше на френски. Гранмер* носеше копирени чорапи, четеше класическа литература и обожаваше френската певица Едит Пиаф. Моме смяташе, че тази Пиаф пее доста странни песни – винаги с много l'amour – любов и l'armes – сълзи. Но ако изключим вкуса ѝ към музиката, баба ѝ беше супер.

В дъното на коридора имаше още две помещения. Едното бе най-любимото скривалище на Моме – старата стая за гости, в която майка ѝ никога не влизаше, защото се страхуваше от сребристите молци, които живееха по пердетата.

А вратата на последната стая винаги беше заключена. Според гранмер ключът бил изгубен още преди петдесетина години. Моме обаче не ѝ вярваше, защото понякога, когато нощем седеше в скривалището си, от стаята се чуваха неясни шумове. Всеки път когато поставеше ребром въпроса на гранмер, тя веднага превключваше на френски и на Моме ѝ ставаше ясно, че не иска да говори на тази тема. От баща си знаеше, че това помещение преди е било детската стая на близначката на баба ѝ, която е починала. Моме веднага би се разделила с част от любимите си книги само за да влезе поне веднъж там.

* Grandmère (фр.) – баба

Стъпките по коридора приближаваха.

– Къде се е дянало отново това невъзможно момиче? – чу се изнервеният глас на майка ѝ.

Стъпките спряха точно пред стаята за гости. Моме се послуша. Да не би точно днес майка ѝ да е решила да влезе?

– Опасявам се, че ще трябва да отложим урока – въздъхна госпожа Якоби.

– Да го отложим? – изпищя генийчето. – Нали знаете, че часове, които не са отказани двайсет и четири часа предварително, се заплащат в пълен размер?

– Нима? – възкликна госпожа Якоби.

Моме сякаш виждаше как майка ѝ свива устни, както правеше винаги, когато беше ядосана.

– Е, щом е така, ще ги удържа от джобните пари на Карлота! – каза госпожа Якоби и тръгна обратно по коридора.

По дяволите! С тези пари Моме искаше да купи нова къщичка за Мая!

Момичето обгърна коленете си с ръце. Книгата, която беше пхнала в задния джоб, ѝ убиваше. Моме я извади и погали корицата. Старо издание на Робинзон Крузо, което баща ѝ ѝ беше дал. Беше стигнала почти до половината на книгата. Този Крузо беше голям късметлия. Вярно, не беше хубаво, че корабът му беше потънал, но за сметка на това имаше цял остров само за себе си! Нямаше гразнеци малки братчета като Тил и Оле. Нямаше майка, която непрекъснато

да говори за училище, камо ли наптрапници, които да искат да му вземат острова.

Моме отвори книгата.

„Беше към пладне. Вървях по крайбрежието, запътен към лодката си, и изведнъж за голяма моя изненада и ужас видях следа от бос човешки крак, ясно отпечатан върху пясъка! Спрях се и не можех да се помръдна от мястото си, сякаш гръм ме бе поразил, сякаш бях видял някакъв призрак.“

Моме прочете този откъс два пъти. Как се беше появил отпечатък от човешки крак? Да не би островът да не е безлюден? Моме разбърбаше добре шока, в който беше изпаднал корабкрушенецът. Нейният остров също беше в опасност.

Тя остави книгата до себе си и се загледа през прозореца към конюшната, почти закрита от големия кестен. Преди в нея имало четири коня и две каляски, а в помещенията на втория етаж живеел кочияшът. Естествено сега вече се използваше за гараж, в който семейство Якоби държаха колите и колелетата си, а през зимата прибираха и масата за тенис. Само жилищното помещение беше запазено. От време на време имаше по някой наемател. Но през последните години седеше празно.

И ако зависеше от Моме, така и щеше да си остане, защото още от самото начало беше против!

Не че това по някакъв начин беше повлияло на решението на родителите и на баба Ё.

– Не е дошъл краят на света, Моме – каза баща Ё, опитвайки се да я успокои. – А и тя ти е братовчедка!

Е, и? Само защото това момиче по някаква случайност е дъщеря на сестрата на баща Ё, няма да се разплаче от щастие! Достатъчно беше, че писмата ѝ от години препълваха пощенската кутия на баба Ё! Сега щеше да се разположи тук с цялото си семейство. Моме хапеше устни. Нямаше да остави нещата така. Щеше да прогони семейство Блум още преди да успеят да преброят до три!

В този момент от улицата се чу шум от автомобил. Моме се загледа към портата на градината. Долу на входа спря стар бял бус „Фолксваген“. От двете страни беше облепен с цветя от черно фолио, изрязани на ръка. Що за излагация!

Този бус може да е само на семейство Блум*.

Да му се не види! Вече са тук! Майка Ё каза, че ще дойдат чак вечерта, а сега беше още обяд. Моме нямаше време да разсъждава много, защото задната врата на буса се отвори.

Момичето залепи нос за прозореца.

* Блум (нем.) – цветче

